

NEW YORK TIMES BESTSELLER

the
retribution
of
mara
dyer

Mara Dyer végzete

A *Mara Dyer*-trilógia
harmadik kötet

fine
selection

MICHELLE HODKIN

MICHELLE HODKIN

the
retribution
Mara Dyer végzete
of
mara
dyer

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

„Amit szeretetből teszünk, mindig jón és rosszon túl történik.”

– Friedrich Nietzsche: *Túl jón és rosszon* –

1

MARA DYER VIZSGÁLATÁT [dátum törölve] folytattuk le a Horizont Bentlakásos Mentálhigiénés és Viselkedésterápiás Intézetben (Florida, Nevenincs-sziget 31821).

A videófelvétel kezdetének időpontja: 14:13.

A vizsgálatot lefolytatta: dr. Deborah Kells

Jelen van még: Mr. [név törölve]

KELLS: Szervusz, Mara! Én Deborah Kells vagyok, az úr pedig Mr. _____. Azért vagyunk itt, mert a családod elmondása szerint beleegyeztél a bentlakásos kezelésbe itt, a Horizont Bentlakásos Mentálhigiénés és Viselkedésterápiás Intézetben, a Florida déli partjainál található Nevenincs-szigeten. Így van? [Csönd]

KELLS: Mennyi Amytalt kapott?

MR. _____: Negyven köbcentit.

KELLS: Anemosyne-ból?

MR. _____: Száz mikrogramm.

KELLS: És a midazolamból?

MR. ____: Ötven milligrammot. Ugyanannyit, mint a többiek.
Semmire se fog emlékezni ebből az egészből.

KELLS: Egek, olyan, mint egy zombi. Mara, Mara! Ébren vagy?
Érted, amit mondok?

MARA: ...Igen.

KELLS: Helyes. Köszönöm. Igaz, hogy beleegyeztél az itteni
kezelésbe?

MARA: Igen.

KELLS: Köszönöm. Nos, ha bármikor nem értenéd,
amit kérdezek tőled, akkor csak szólj, és megpróbálok
világosabban fogalmazni, rendben?

MARA: Rendben.

KELLS: Nos, mint láthatod, egy videókamera is van a
helyiségben. Szeretnénk felvenni ezt a beszélgetést, de csak
azért, hogy meglegyen, biztos, ami biztos. Rendben van így?

MARA: Rendben.

KELLS: Remek. Jól van, Mara. Kezdjük a legalapvetőbbekkel!
Mi a teljes neved?

MARA: Mara Amitra Dyer.

KELLS: Mennyi idős vagy?

MARA: Tizenhét.

KELLS: Hol születtél?

MARA: Laureltonban.

KELLS: Az hol található?

MARA: Providence mellett.

KELLS: Rhode Island államban?

MARA: Igen.

KELLS: Köszönöm. El tudnád mondani nekem, miért vagy itt?
[Csönd]

KELLS: Küszködik a nyitott kérdésekkel. Nem tudjuk valahogyan semlegesíteni az Anemosyne-t?

MR. ____: Akkor talán kevésbé lesz együttműködő.

KELLS: Hát, most sem valami együttműködő, nem igaz?

MR. ____: Intravénásan kell beadnom...

KELLS: Még szép. Csak...

MARA: Bántottam másokat.

MR. ____: Azért még beadjam neki, vagy...

KELLS: Nem, lássuk, mit hoz ki ebből. Mara, kit bántottál?

MARA: A tanárnőmet.

KELLS: Hogy hívták?

MARA: Morales.

MR. ____: Az aktája szerint a tanárnője, Christina Morales tűzhangyacsípés kiváltotta anafilaxiás sokkban halt meg, [dátum törölve].

KELLS: Hadd nézzem csak!

MARA: Meg egy... férfit is. Bántott egy kutyát. Én... én...

KELLS: Semmi baj, Mara, csak szép nyugodtan! Mondd el nekünk, hogy mire emlékszel!

MARA: Rachel.

MR. ____: Rachel Watson. Elhunyt [dátum törölve] éjszakáján, Laureltonban. A maradványait másnap hajnalban, hat óra körül találták meg, egy időben egy másik hasonló korú lány...

MARA: Claire.

MR. ____: Igen, Claire Lowe maradványaival. A harmadik áldozat az ő bátyja volt, Jude...

MARA: Noah.

MR. ____: Noah Shaw? Ő nem...

KELLS: Csöndet!

MR. ___: Bocsánat... Húha! Láttá ezt? Az értékei az előbb teljesen...

KELLS: Mi mást kapott még?

MR. ___: A szokásos száz milligramm Zyprexát, amit még az idekerülése előtt írtak föl neki. De annak nem szabadna hatással lennie a...

MARA: [kivehetetlen]

KELLS: Mit mondott?

MR. ___: Nem tudom. Jesszusom, ezt nézze meg!

KELLS: Szed még valami mást is?

MR. ___: Én nem is...

KELLS: Szed még valamit?!

MR. ___: Nem. Nem szed semmi mást.

KELLS: Szerepel a kórtörténetében epilepszia?

MR. ___: Nem hiszem.

KELLS: Most akkor csak hiszi, vagy biztosan tudja?

MR. ___: Biztos, hogy nem... Jézus Mária! Ez most roham? Rohama van?

KELLS: Kapcsolja ki a kamerát!

MARA: [kivehetetlen]

KELLS: Mit mondtál, Mara?

MR. ___: Máris hívom...

KELLS: Ne hívjon senkit! Kapcsolja már ki a kamerát! Mi az, Mara?

MARA: [kivehetetlen]

MR. ___: A nevüket mondta? Tényleg azt mondta, hogy...

KELLS: KAPCSOLJA KI VÉGRE A KAMERÁT!

MR. ___: Uramisten...

[A videófelvétel végének időpontja: 14:21]

2

AMIKOR KINYITOTTAM A SZEMEM, a legelső arc, amit meglátam, a sajátom volt.

A vasággal szemközti falat tükrök borították. Ahogy a jobbra és balra lévő falakat is: összesen öt vagy talán hat tükör. Semmi mást nem éreztem, hallottam vagy láttam, csak saját magamat.

Az elmúlt néhány hónapban nem igazán néztem tükörbe, több okból kifolyólag. Most, hogy kénytelen voltam, alig ismertem fel saját magamat a tükörben látott lányban. Sötét, sűrű hajamat középen választották el, fénytelenül és elhanyagoltan lógott a vállamra. Az ajkam majdnem ugyanolyan árnyalatú lett, mint a bőröm – vagyis fehér. A vonásaim másmilyennek tűntek, mint azelőtt. Talán csak éleesebbek lettek, és mostanáig észre se vettem. Vagy talán tényleg megváltoztak. Mintha egy szellemet néztem volna, egy üres porhüvelyt, egy idegent. Ha a szüleim így látnának, meg sem ismernének.

De hát ők soha nem is láttak engem igazán. Ez is része volt a problémának. Épp ezért kerültem ide.

– Ja, jó szarul nézünk ki – szólalt meg egy hang.

Az én hangom.

De hát én nem szólaltam meg! Ki se nyitottam a számat.

Azonnal felültem, és a rengeteg tükörképemre meredtem. Visszabámultak rám, egyszerre tűntek bepánikoltnak és gyanakvónak.

– Nézz föl!

A hang fentről szólt. Hátrahajtottam a fejemet: a plafonon is volt egy tükör. Ebben is magamat láttam, de ez a tükörkép, ez a lány rám mosolygott. Pedig én nem is mosolyogtam.

Ezek szerint mégiscsak az lett a vége, hogy megőrültem.

– Még nem – közölte a tükörképem derűsen. – De közel jársz hozzá.

– Mégis mi... mi ez? – Hallucináció?

– Nem hallucináció vagyok – tudatta a tükörképem. – Találgass tovább!

Egy pillanatra lenéztem, és körülpillantottam a helyiségben. Az összes tükörképem velem együtt forgatta a fejét. Egek, nagyon, de nagyon reméltem, hogy csak álmodom.

Ismét felnéztem a mennyezetre. Az a lány – aki ezek szerint szintén én magam voltam – kissé balra billentette a fejét.

– Nem egészen – reagált kimondatlan gondolataimra. – Ez most amolyan „magadnál is vagy, meg nem is” tudatállapot. Ami igazán megnyugtathatna az ép elmédet illetően.

Ja, egy icipicit.

– Egyébként jobb, ha tudod, hogy folyamatosan megfigyelik a szívverésünket, szóval, mindkettőnk érdekében vissza kéne dőlnöd szépen.

Megint a fejemet forgattam, műszereket kerestem, de egyet se láttam. Mindenesetre hallgattam a lányra.

– Köszí – mondta. – Az a Wayne nevű fazon bejön ide, és megvizsgál minket, valahányszor nekilódul a pulzusunk, és a totális frászt hozza ránk.

A fejemet csóváltam, a papírszerű párnahuzat meggyűrődött a mozdulatától.

– Ne beszélj kettőnk nevében! Ez a frászt hozza *rám*.

– Bocs, de tényleg *mindkettőnkéről* van szó. Te meg én egyek vagyunk – jelentette ki a tükörkép, és felvonta a szemöldökét. – És csak hogy tudd, én se vagyok túlzottan oda teérted.

Voltak már fura álmaim. Voltak már fura hallucinációim. De a „fura” kifejezés a közelébe se ért ennek, bármi is volt ez.

– Szóval, akkor mégis mi vagy te? A tudatalattim, vagy ilyesmi?

– Dehogyan, a tudatalattival nem tudnál beszélgetni. Ez hülyeség. Inkább úgy lehet elmagyarázni, hogy... Én vagyok az a részed, ami éber marad, még akkor is, amikor te magad nem vagy ennek tudatában. A csak egy csomó gyógyszert nyomott belénk... De komolyan, egy *csomó* gyógyszert... Úgyhogy az érzékeid bizonyos szempontból eltompultak, más szempontokból viszont élesebbek lettek.

– A csaj? Mármint...

– Kells doktornő.

Monitor ide vagy oda, megint nekilódult a pulzusom. Lehunytam a szemem, és Kells doktornő arca rajzolódott ki előttem a feketeségben, amint fölém hajolt, olyan közel, hogy láttam az apró repedéseket vastagon felkent rúzsán. Kinyitottam a szememet, hogy ne kelljen látnom többet, erre megpillantottam saját magamat.

– Mióta vagyok itt? – kérdeztem fennhangon a tükörképemtől.

– Tizenhárom napja – felelte a lány az üvegben.

Tizenhárom napja. Ennyi ideje vagyok a saját testem foglya, ennyi ideje kell olyan kérdésekre válaszolgatnom és olyan dolgokat megtennem, amikhez semmi kedvem. Minden gondolatom és emlékem homályos volt, az egész agyamat köd borította el. Eszembe jutott az, ahogy be vagyok zárva valamiféle gyerekszoba-szerűségbe,

és egyfolytában képeket rajzolok a régi arcomról. Az, ahogy engedelmesen kinyújtom a karomat, miközben Wayne, a doktornő aszisztense a terápiás tortúrámban, vért vesz tőlem. Meg az, ahogy felébredek itt a legelső napon, gyógyszerektől bénultan, és kénytelen vagyok végighallgatni a szavakat, amik megváltoztatják az életemet.

„Egy kettős vakkísérletben veszel részt, Mara.”

Kísérleti nyúl lettem.

„Azért választottunk ki erre a kísérletre, mert van egy bizonyos egészségügyi problémád.”

Mert más vagyok.

„A problémád fájdalmat okozott a szeretteidnek.”

Többüket meg is öltem.

„Megtettünk minden tőlünk telhetőt, hogy megmentsük az összes barátodat... Noah Shaw-ért viszont semmit sem tehattünk.”

De biztosan nem öltem meg Noah-t. Őt nem ölhettem meg.

– Hol vannak? – kérdeztem a tükörképemtől. Értetlennek tűnt, aztán az egyik jobbra lévő tükörré sandított. Eddig azt hittem, csak szimpla üveg, ám ekkor elsötétült.

Egy lány rajzolódott ki a feketeségben, vagy legalábbis olyasmi, ami egykor egy lány lehetett. Egy szőnyegen térdelt, fekete haja csupasz vállára lógott, miközben előre hajolt, de hogy mi fölé, azt nem láttam. Bőre úgy csillogott, akár a bronz, az arca viszont árnyékba borult. Az alakja elmosódott volt, kivehetetlen, mint egy festmény, amire valaki egy pohár vizet öntött, így a színek összefolytak. Aztán a lány fölemelte a fejét, és egyenesen rám nézett.

Rachel volt az.

– Csak játék, Mara! – Rekedt volt a hangja. Eltorzult. Amikor újból kinyitotta a száját, csupán statikus zörej jött ki rajta. A mosolya csak egy fehér paca volt.

– Mi baja van? – suttogtam, Rachel vibráló képét bámulva az üvegben.

– Semmi. Mármost, leszámítva azt a tényt, hogy halott. Viszont azzal nagyon is *van* valami baj, ahogy emlékszel rá. Mert ezt látod most: a saját emlékedet.

– De miért ilyen... – Azt sem tudtam, hogy fogalmazzam meg. – Miért néz ki ilyen furán?

– A vibrálásra gondolsz? Szerintem az a gyertyák miatt van. Hárman együtt gyújtottuk a gyertyákat, mielőtt elővettük a boszorkánytáblát. Ne mondd, hogy elfelejtetted!

– Nem, úgy értettem, hogy... hogy ennyire... torz. – Rachel föl emelte a karját, de félhomályba vészett a keze, így nem láttam, mit csinál. Aztán az orra elé emelte az egyik kezét. A karja a csuklójában végződött.

A tükörképem vállat vont.

– Nem tudom. Nem mindegyik emléked ilyen. Nézz balra!

Elfordítottam a fejem, és arra számítottam, hogy ez az üveg is el sötétül majd, mint a másik. De nem így lett, nem láttam változást – legalábbis elsőre.

Aztán figyeltem, ahogy a tükörképem hajtcincseinek vége sötétbarnáról vörösre változik, és a szín lassan felkúszik a fürtjeimen, egészen tövig. Az arcom kerekesebb és teltebb lett, s végül Claire szeme nézett vissza rám az üvegből.

Claire felült, és a képe elszakadt tőlem, saját alakot öltött. Hátrahagyta a fehér, kórházi hálóinget, ami rajtam volt, és fakó, szeplős testét fekete anyagok vonták körül, így hamarosan már ugyanazt a sötét farmert és vastag dzsekit viselte, mint azon az éjszakán, amikor bemerészkedtünk az elmeógyógyintézetbe. A tükrös szoba erős fényű lámpái megvillantak, aztán kialudtak. Gyökerek repesztették meg és

ütötték át a betonpadlót. Fákká nőttek, amik egészen az égig nyújtóztak. Claire hátrapillantott rám a válla fölött.

– Anyám, ez máris ki van akadva – szólalt meg.

Neki normálisan csengett a hangja. Nem volt homályos a képe, nem vibrált, nem torzult el. Ép és egész maradt.

– Én sem tudom, hogy ez mit jelent – szólalt meg a tükörképem a fejem fölött. – Jude-dal is ugyanez van.

A srác nevének hallatán elszorult a torkom. Felnéztem, és követtem a tükörképem tekintetét az egyik jobb oldali tükörrre: Jude jelent meg benne. Láttam, ahogy a takaros zen kert közepén áll, körülötte görnyedt, kuporgó alakok – úgy rendezgette el őket, mintha díszkövek lettek volna. Jamie és Stella is köztük volt. Jude magához szorította Stellát, a lány fényes, fekete haját markolta. Láttam az ereket a kezén, a pórusokat a bőrén. Tiszta és éles volt minden egyes vonása, minden egyes részlete. Fellángolt bennem a düh.

– Ne! – szólt rám a tükörképem. – Felébresztesz minket.

– És akkor mi van? – kérdeztem. – Nem akarom látni ezt. – Soha többé nem akartam látni Jude-ot. De amikor újból odanéztem, egy másik képet láttam róla a tükörben. Egy sima, fehér falhoz nyomta valaki, és fojtogatta. Felismertem a fiú nyakát elszorító kezét: az enyém volt.

Megint felnéztem a mennyezeti tükörképemre. Nem akartam visszaemlékezni a Horizontra, sem arra, hogy mi történt velem azóta. Lenéztem a csuklómra, a bokámra. Nem voltam leszíjazva.

– Csak azt mondd meg végre, hogy juthatok ki innen!

– Nincs szükségük szíjakra ahhoz, hogy fogva tartsanak – magyarázta a tükörbéli lány. – A gyógyszerek erről is gondoskodnak. Engedelmesek leszünk tőlük. Szófogadóak. Viszont azt hiszem, a szerek meg is változtatnak. Még nem tudom, pontosan hogyan, de valamit

muszaj jelentenie annak, hogy Rachelről így károsodtak az emlékeid, Claie-ről és Jude-ról meg egyáltalán nem.

– Mi van az emlékeimmel a tesóimról? A szüleimről? – *És Noahról?* Az utóbbit már csak gondoltam, nem mondtam ki.

Amint megemlítettem őket, a körülöttem lévő tükrökben mind-egyikük képe kirajzolódott. Joseph öltönyt viselt, a szivarzsebében díszszebkendővel, és épp grimaszt vágott valakinek. Daniel nevetett vezetés közben, és kiöltötte rám a nyelvét. Anyám az ágyán ült, ölében a laptopjával, elnyúzott és aggódó arccal. Apám a kórházi ágyán feküdt, és egy becsempészett pizzaszeletet evett. Noah pedig...

Noah szeme csukva volt, de lélegzett. Épp aludt. Egyik kezét ökölbe szorította a feje mellett, és a pólója – az, amelyik csupa lyuk – öszszegyűrődve felcsúszott a hasán, így egy kis csíkban kilátszott a bőre a bokszeralsója fölött. Így nézett ki az azt követő reggelen, hogy elmondtam neki, mi nem stimmel velem. Miután rájöttünk, mi nem stimmel velünk.

Nem bírtam levenni róluk a szememet: egyre csak néztem a szeretteimet, ahogy az üveg mögött nevettek, beszélgettek és éltek. De miközben az emlékképeket bámultam, rádöbentem, hogy ezek sincsenek teljesen rendben. Noah alakját fürkészttem. Mélyen aludt, meg se moccant, így könnyebb volt észrevennem végre, mi a probléma. A körvonalai homályosak. Elmosódottak. Megint a szüleim és a testvéreim alakjára pillantottam. Nekik is haloványak, ködösek voltak a kontúrjaik.

– Azt hiszem, kezdjük elveszíteni az emlékeinket – szólt a lány. – Nem tudom, miért, de szerintem Kells igen. Úgy sejtem, direkt csinálja ezt velünk.

Csupán félig-meddig figyeltem oda rá. Egyre csak a tükröket bámultam.

– Soha nem fogom viszontlátni őket. – Nem kérdésnek szántam.

– A fejedet tenném rá.

– Tudod – közöltem vele –, eléggé seggfej vagy.

– Hát, ez megmagyarázza, miért vagyunk ilyen népszerűek. Jut eszembe, Jamie és Stella is itt van. Ha esetleg érdekel.

– Láttad őket?

Megcsóválta a fejét.

– De hallottam, ahogy Wayne említette egyszer a Roth, kétszer meg a Benicia vezetéknevű alanyokat Kellsnek. És mindkettőjükről úgy beszélt, mint akik még életben vannak.

Elöntött a megkönnyebbülés. Aztán elszorult a torkom, és úgy éreztem, elsírom magam, de nem buggyant ki a könnyem.

– És mi van Noah-val? – böktém ki, mielőtt végiggondolhattam volna, hogy tényleg választ akarok-e kapni.

Azonnal láttam, hogy a tükörbéli lány tudja, mi történt.

– Kells őt is említette egyszer – kezdte, de ezzel még nem felelt a kérdésemre. És most már mindenképpen meg akartam tudni az igazat.

– Áruold el, mit mondott róla!

– Azt mondta... – Nem fejezte be. Valami sziszegett és kattant mögöttem, a tükörképem pedig megdermedt.

– Mit? – faggattam. – Mit mondott Kells?

A lány nem felelt. Amikor ismét megszólalt, remegett a hangja.

– Itt vannak – mondta, azzal eltűnt.

3

EGÉSZ ADDIG A PILLANATIG NEM TUDTAM BIZTOSAN, hogy tényleg ébren vagyok-e, vagy csak hallucinálok. Ám a hangok, amiket most hallottam, nagyon is valódinak tetszetek. Túlságosan is valódinak. Tűsarok kopogása a padlón. A huzat füttyülése, ahogy a hátam mögött kinyílik egy ajtó. Felpillantottam a tükörre a plafonon. Kinyitottam a számat. A tükörképem pontosan utánozta minden mozdulatomat.

Ezek szerint most már tényleg egyedül voltam, egész biztosan. Ugyan nem láttam át tisztán, mi valódi és mi nem, de azt tudtam, hogy semmiképpen nem akarom elárulni az ébrenlételemet Kellsnek. Lehunytam a szememet, jó szorosan.

– Jó reggelt, Mara! – szólt a doktornő élesen. – Nyisd ki a szemed!

És erre rögtön ki is nyílt a szemem. Megláttam az ágyam mellett álló doktornőt, ahogy többszázszorosan verődött vissza körülöttem a kis, tükrös helyiségben. Wayne a másik oldalán ácsorgott. Fura egy párost alkottak: a fickó nagydarab, húsos és esetlen volt, a nő viszont karcsú, elegáns és takaros.

– Régóta vagy ébren? – kérdezte.

A fejem nemet intett. Valahogy úgy éreztem, mintha nem én magam mozgattam volna.

– A pulzusod nemrég nekilódult. Rosszat álmodtál?

Nem, egy rémálomban *éltem*. A doki néni úgy nézett rám, mint aki őszintén aggódik értem, és azt hiszem, még soha életemben nem akartam annyira megütni valakit, mint most ezt a nőt.

Az agresszív késztetés váratlanul és nagy erővel tört rám, és kiélveztem, amíg csak lehetett. Ami sajnos nem tartott sokáig. Mert amint hogy elfogott ez a heves érzés, rögtön meg is gyengült. Elilant, s csak a hideg és az üresség érzetét hagyta maga után.

– Mondd, hogy érzed magad? – faggatott tovább Kells.

Elmondtam. Csöppet se számított, hogy nem akartam felelni. Nem volt választásom.

– Szeretnék elvégezni rajtad néhány vizsgálatot. Van ellene kifogásod?

Még szép!

– Nem, nincs – mondtam.

A doktornő elővett egy füzetet. A borítóján a nevem állt, a saját kézírásommal. A naplóm volt az, amit a Horizontban kaptam, hogy a félelmeimről írjak benne. Napok óta nem láttam. Vagy talán hetek óta, ha a tükörképem igazat mondott.

– Emlékszel erre, ugye, Mara?

– Igen.

– Remek – mondta a nő, és őszintén mosolygott. Láthatóan elégedett volt, amiért emlékeztem a naplóra, mire rögtön gyanakodni kezdtem, hogy vajon mi mindent felejtettem el.

– Ma a félelmeiden fogunk dolgozni, közösen. A G1821 nevű genetikai rendellenesség okozza a problémáidat, emlékszel? Emiatt tör elő időnként belőled a képességed. Különböző faktorok aktiválják.

Ezzel egy időben viszont más részeidet *leállítja*. – Néhány pillanatra elhallgatott, és az arcomat fürkészte. – Megszünteti a határt a tudatos éned és a tudat alatti gondolataid között. Így hát azért, hogy segíthessem a gyógyulásodat, Mara, biztosra akarok menni, hogy a megfelelő dózist írom fel neked az orvosságból, amit kapsz: az Amytal egy variánsából, amit Anemosyne-nak nevezünk. És annak érdekében, hogy kiderüljön, megfelelően hat-e a szer, ki fogunk tenni téged a félelmeknek, amiket feljegyeztél ebbe a naplóba. Ez tulajdonképpen az elárasztásos technika egy fajtája, gyógyszeres kezeléssel kiegészítve. Rendben van?

Menj a picsába!

– Rendben.

Wayne kinyitotta a táskát, amit magával hozott a szobába, és nekilátott kipakolni a tartalmát az ágy melletti kis tálcára. Elfordítottam a fejem, hogy megnézzem, mit hoztak, de rögtön meg is bántam. Különböző méretű szikék, fecskendők és injekciós tűk csillogtak a fekete anyagon.

– Ma a tűktől való félelmed által kiváltott reakciót fogjuk vizsgálni – mondta a doktornő, mire Wayne, mintegy végszóra, fölemelt egy kis, lezárt műanyag hengerbe becsomagolt tűt. Az ujjai közé csipentette a tok kupakját, és megcsavarta. A védőzár hangos recse-néssel tört el. A férfi ezután ráillesztette a tűt egy jókora fecskendőre.

– Bizonyára jó sok ilyet láttál már, figyelembe véve, mennyit voltál kórházban; és az aktáid tanúsága szerint az ösztönöd azt diktálja, hogy ellenállj, ha az egészségügyi szakemberek a tudtodon vagy akaratodon kívül megérintenek – mondta a doktornő, és egy milliméternyit felvonta sminkceruzával kihúzott szemöldökét. – Amikor a providence-i elmegyógyintézet összeomlása után kórházba kerültél, megütöttél egy ápolónőt, annyira nem túrted, hogy megérintsenek

vagy lefogjanak. – Lenézett egy kis noteszra. – Később pedig megütötte a nővért a pszichiátriai osztályon, ahová az öngyilkossági kísérlet után kerültél be.

Ebben a percben két kép viaskodott az elmémben. Az első éles és tiszta volt, saját magamról, amint egyedül állok egy mólón, és egy sniccer csillogó pengéjét nyomom a csuklómhoz. A másik halovány és homályos volt, a mólón a hátam mögött álló Jude-ról, ahogy a fülembe suttogott, az életemet fenyegette, meg a családomét, míg végül engedelmesen a bőrömbe nem vájtam a sniccert.

Az elmém a második emlékképre fókuszált, arra, amin Jude volt. Tudtam, hogy igazából nem próbáltam megölni magam. Jude csak megpróbálta úgy beállítani, mintha öngyilkos akartam volna lenni. És Kells valamiért most megpróbálta elfeledtetni ezt velem.

Wayne lehajolt, majd előhúzott valamit az ágy alól, a látóteremen kívül. Amikor kiegyenesedett, szíjak és fémcsatok irtó komplikáltnak tűnő egyvelegét pillantottam meg a kezében. A béklyót nyilván nekem szánták. De még most se fogott el félelem.

Ám ekkor Kells megszólalt:

– Nyugodj meg szépen!

A szavai az elmémben visszhangoztak, és mintha felidéztek volna valamit bennem.

Nyugodj meg szépen!

Nagyot dobbant a szívem, mire a mellém tolt monitor felpitytyegett. Nem értettem. A szavak voltak rám ilyen hatással? Wayne homlokán izzadságcsepp gördült le. Letörölte a felsője ujjával, aztán bedugta lapátkezét a könyökhajlatomba. Az elmém megriadt, az izmaim megfeszültek. A férfi mintha megérezte volna a reakciómat.

– Biztos... biztos benne, hogy teljesen stabil? – kérdezte a doktornőtől. Ideges volt. Helyes.

Kells a karomra nézett.

– Mara, azt akarom, hogy a tested, a karod és a kezed elernyedjen.

Amint a szavak elhagyták a száját, minden porcikám engedelmességedet neki. Felnéztem magamra a mennyezeti tükkörben. Az arcom kifejezéstelen volt.

– Amikor olyasmit látsz, amitől félsz, az elméd arra készíti a testedet, hogy reagáljon. A mellékveséd adrenalint választ ki, emiatt felgyorsul a szívverésed, szaporábbá válik a légzésed. A szervezeted így készít fel arra, hogy elmenekülhess a félelmed kiváltójától, vagy épp megküzdhess vele; függetlenül attól, hogy ez a félelem racionális-e. A te esetében a félelem aktiválja az anomáliádat. Így most arról igyekszünk meggyőződni, hogy a gyógyszer, amit kifejlesztettünk a kezelésedre, kellőképpen hat-e, vagyis elválasztja a mentális reakciódat a testi reakciótól. A végső cél természetesen a teljes gátlás: blokkolni azt a csatornát, ami a... – Az alsó ajkát dörgölte, miközben a megfelelő szavakat keresgélte. – Ami a negatív gondolatodat – mondta végül – tettekre váltja. Az Anemosyne nem *nyomja el* benned ezeket a gondolatokat, viszont megakadályozza, hogy testi reakciót váltsanak ki, így nem jelentesz több veszélyt másokra, mint azok, akik nem hordozzák az anomália génjét. Fordítsa meg! – utasította ekkor Wayne-t.

A férfi olyan nagyot nyelt, hogy beleremegett a tokája. Aztán megragadta a vállamat, és átfordított. Az ágyat úgy alakították ki, hogy miközben hason fekszem rajta, ne kelljen oldalra fordítanom a fejemet. A padlót bámultam, hálás voltam, amiért az nem tükrös. Így legalább nem kellett néznem, mi történik.

Wayne leszíjazta a bokámat. Az ágy széléhez húzta mindkét karomat, majd egymáshoz kötötte a csuklómat, mintha át akarnám ölelni a matracot.

– Mutassa meg neki a tűt! – mondta ezután Kells.

A pasas engedelmesen az orrom alá dugta az injekciós tűt, hogy jól láthassam minden szögből. A pulzusom felpörgött, amit a szívmonitor éles csipogással jelzett.

– Rendben van, hogy így kalapál a szíve? – kérdezte Wayne idegesen.

– Ez csak reflex – magyarázta Kells. – A teste továbbra is képes ösztönös reakciókra, de az érzelmei, a félelmei nem tudják aktiválni a képességét, bármit is gondol – közölte a doktornő szenvtelenül. – Akár tudatosan, akár tudat alatt.

Wayne felhúzta a rám adott, fehér kórházi hálóing hátát. Nem akartam, hogy hozzám érjen, de semmit sem tehettem ellene.

Aztán valami csikorgott alattam, felém csúszott a földön. Egy tükrökör. Megláttam benne az arcomat, ami vértelen volt, falfehér. Az üveg visszaverte a plafon tükrének képét is, így elem tárult a csupasz hátam. Soványnak tűntem. Betegnek.

Nem akartam nézni, bármit is készültek tenni velem, ez ellen viszont igenis tudtam tenni valamit. Szorosan lehunytam a szememet.

– Nyisd ki a szemed! – szólt rám Kells doktornő, és rögtön engedelmeskedtem. Kénytelen voltam, és ezt utáltam.

A nő úgy helyezte a tükröt, hogy lássam, amint Wayne elvesz egy vattapamacsot az ágy melletti fémállványról, és jódba áztatja. Össze-rezzentem, amikor bedörgölte vele a hátamat. Észrevette.

– Ez meg mit jelent? – aggodalmaskodott.

– Csak reflex – válaszolta Kells feszülten. Bosszúsan. – A hideg miatt – magyarázta a férfinak. Aztán hozzám fordult: – Ha ráütnék a térdedre kalapáccsal, Mara, megrándulna. Mi nem a fizikai reflexeidet akarjuk tompítani, hanem csupán a félelem által kiváltott, veszélyes reakcióidat. Ha sikerrel járunk, akkor normális, produktív

életben lehet részed, megszabadulhatsz az irracionális félelmeidről, és soha többé nem kell aggódnod, hogy akaratlanul is katasztrofális következményekkel sújtod a szeretteidet.

Haloványan rémlett, hogy régen tényleg aggódtam emiatt.

– Először lecsapolunk egy kis gerincvelői folyadékot – közölte a doktornő, és Wayne a bőrömhöz közelített az injekciós tűvel. – Ez csak egy kicsikét fog fájni.

Ettől kezdve mindent lassítva éreztem. A tűt, amit a férfi néhány pillanatig a hátam fölött tartott, mindössze milliméterekre a bőrömtől. A hideg acélt, ahogy lassan belém hatolt, először csak apró csipésként; aztán, ahogy egyre mélyebbre fúrt, sajgásként, fájdalomként, kínként. Vergődni akartam, de meg se moccantam, nem bírtam mozdulni. Kells rám parancsolt, hogy nézzem az arcomat a tükörben, és így tettem. Még mindig kifejezéstelen volt. Bőrmaszk, ami minden érzésemet elfedte. Az elmém üvöltözött, de a számat ki se bírtam nyitni.

Nyomást éreztem, miközben a fecskendő kiszívta a folyadékot a gerincvelőmből.

– Nagyon jól bírod – szólt Kells, színtelen hangon. – Hát nem jobb így, Mara? Nincs mitől félned. Ez csak egy tű meg egy kis fájdalom. A fájdalom csupán egy érzelem, és az érzelmek nem valóságosak.

Mintha órák teltek volna el, mire Wayne kihúzta belőlem az injekciós tűt, a nyomás érzése elmúlt, a fájdalom viszont nem. Valami hideg és nyirkos csorgott le lassan a bőrömon, mielőtt a férfi a hátamra nyomott egy darab gézt, hogy felitassa a nedvességet.

A lélegzetem mély és egyenletes volt. Nem ziháltam, nem hánytam. Pedig azt hittem, ezek is ösztönös reakciók. De ezek szerint mégsem.

Wayne letörölte a hátamat, eloldozta a csuklómat meg a bokámat, aztán olyan gyengéden, amitől az elmém háborgott, visszafordított a hátamra.

– Biztosra veszem, hogy ez nem volt kellemes élmény neked, Mara – mondta a doktornő. – Ám a belső feszültséged dacára ez nagyon is sikeres tesztnek bizonyult. A gyógyszer lehetővé teszi a számodra, hogy elkülönítsd a mentális reakciódat a fizikai reflexeidtől. Ugyanakkor a mellékhatás is kifejezetten izgalmas. – Bár egyáltalán nem hangzott izgatottnak. – Biztosra veszem, hogy szerettél volna reagálni a procedúra közben. Biztosra veszem, hogy sikoltani és talán sírni akartál. Azonban a gyógyszernek köszönhetően az ösztönös, testi reakcióid megmaradnak ugyan, de már nincsenek kihatással az érzelmeidre. Más szavakkal: az Anemosyne szedése mellett is könnybe fog lábadni a szemed, ha valaki hagymát vág a közeledben, vagy a szemedbe megy egy szempilla. Vagyis a szemed az ilyen helyzetekben továbbra is könnyet fog termelni, hogy megpróbálja eltávolítani az irritáló tényezőt. Viszont nem fogsz sírni se félelemből, se szomorúságból, se bosszúságból. A gyógyszer megszünteti ezt a kapcsolatot, így gondoskodva arról, hogy ne veszítsd el az önuralmadat. – Fölém hajolt. – Tudom, hogy ez most még különös érzés, de hozzá fogsz szokni. És ez a változás hatalmas előnyökkel jár, neked magadnak meg másoknak is. Amint meghatározzuk a megfelelő dózist, csak néhány hónaponként kell majd infúziót kapnod. Előbb-utóbb hazamehetsz végre a családotodhoz, és élvezheted a normális életed, amire úgy vágysz. Nem lesz más dolgod, csak terápiára járni hozzám, a gyógyszer pedig szépen hatni fog, ahogy kell. – Kinyújtotta a kezét, és megsimogatta a hajamat. Úgy sejtettem, ez meghitt, anyai gesztus akart lenni, és legszívesebben a kezébe haraptam volna. – Most pedig beadunk neked még valamit, hogy még

csak emlékezned se kelljen a mai kellemetlenségekre. Ugye milyen jó lesz? – Halovány mosoly ült az arcára, de aztán összevonta a szemöldökét. – Wayne, mennyi jelenleg a helyiség hőmérséklete?

A férfi balra lépett, és rányomta a hüvelykujját az egyik tükör egy pontjára. Számok jelentek meg az üvegben. Nagyon menő.

– Huszonegy fok.

Kells a homlokomhoz érintette a kézfejét.

– Ki van melegedve. És izzad. – A takaróba törölte a kezét.

– És az... normális?

– Atipikus – felelte a nő. – Az előző vizsgálatok során egyszer sem reagált így.

Előző vizsgálatok? Mégis hány ilyenek tettek ki eddig összesen?

Kells elővett a zsebéből egy apró, tollszerű pupillalámpát, és rám szólt:

– Ne hunyorogj!

Nem hunyorogtam. A nő bevilágított a szemembe, amit engedelmesen nyitva tartottam, pedig be akartam csukni.

– Kitágult a pupillája. Nem értem. A procedúrának vége. – Alig hallhatóan megremegett a hangja. – Wayne, az Amylethe-et, lehetőleg még ma!

A férfi kivett valamit a fekete táskából. Egy újabb injekciós tűt. De biztos ő is parázott, mert ügyetlenkedett. A padlóra ejtette a tűt, és az elgurult.

– Jesszusom – motyogta Kells türelmetlenül.

– Bocsánat, bocsánat. – Wayne egy másik fecskendőért nyúlt, de megdermedt, amikor a szívmonitor figyelmeztetően csipogott.

Kells a kijelzőre nézett.

– Esik a vérnyomása. Ez valamiféle ellenreakció. Adja már be neki az Amylethe-et!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Eddig még egyszer sem hallottam a doki nénit bármi másnak, mint tökéletesen higgadtnak. Most viszont csak úgy sugárzott róla a feszültség. Kidagadtak az inak a nyakán. Valószínűleg csak képzeltem, de mintha szinte kiszagolhattam volna a félelmét.

A doktornő rettegett. Tőlem? Vagy inkább értem? Nem tudtam, mi okozza, de tetszett.

Wayne a fogát csikorgatta, és elővett egy másik tűt. A karomért nyúlt, és a vállamba szúrta az injekciót.

Elhomályosult a látásom, és eltompult az agyam. Mielőtt elveszítettem az eszméletemet, még annyit hallottam:

– Vigye a vizsgálóba!